

[Elisabeth Bruun Olesen]

de, fordi han godt kan lide hunde, og er medlem af Dansk Hundekennel, kan blive betragtet som selvstændig bierhvervsdrivende, hvor han kommer ind under skærpede arbejdskrav, og hvor den tid, det må tage at passe de 3-4 hunde, skal på hans dagpengekort, og så bliver han trukket. Man må jo nødvendigvis sælge de hunde, der kommer ud af det; han kan jo ikke ende med at have 20 hunde.

Det problem, vi taler om her, giver sig udslag på mange andre områder uden for A-kassesystemet, f.eks. inden for den sociale sektor, hvor vi ser dilemmaet mellem den nye mødrehjælp på den ene side og de fagforeningsmæssige socialrådgiverinteresser på den anden side. Dilemmaet opstår også i kasserne, og det er derfor, det er nødvendigt at få forslaget igennem. Kasserne er enormt bange for at administrere forkert, for hvis de administrerer forkert, kommer de til at betale pengene tilbage ved stikprøverne. Det vil sige, at kasserne har en indbygget justits i sig selv, der gør, at de bliver langt mere formynderiske, end loven måske i virkeligheden giver udtryk for at de skal være.

Jeg siger ikke, at der findes lette løsninger på hele dette problemkompleks, men der er grundlag for en debat, der burde i gang, og beslutningsforslaget er et lille bitte bidrag hertil.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg synes, at fru Elisabeth Bruun Olesens sidste indlæg viser noget om, hvor svært det er her. Vi har nogle regler, som siger, at hvis man opfylder nogle betingelser og er til rådighed for arbejdsmarkedet og er arbejdsløs, kan man få dagpenge. Så har vi nogle andre regler, som siger, at man godt kan udføre arbejde, mens man får dagpenge, men så sker der fradrag i dagpengene. Så er spørgsmålet, hvad der er arbejde, for det er klart, at der ikke skal ske fradrag for det, vi kalder hobbybetonet virksomhed. Men hvad skal vi så gøre? Der er to muligheder, nemlig enten at lave en meget stiv og rigoristisk metode og sige: du kan overhovedet ikke foretage dig noget som helst, hvis du er arbejdsløs, andet end at møde frem og vise, at du er til rådighed for arbejdsmarkedet, og så få dine dagpenge, eller også må vi begive os ud i afgrænsningsområdet, hvor der kan blive

problemer om, hvorvidt det nu er hobby, eller det er arbejde, og så må vi prøve på at lave nogle regler om, hvad der er hvad, og hvordan vi skal klare disse afgrænsningsproblemer. Det er sådan set det, vi har forsøgt og jeg synes egentlig, fru Elisabeth Bruun Olesens sidste indlæg var et eksempel på, hvor vanskeligt det er at foretage de dér afgrænsninger.

Vi har alle sammen nogle holdninger til nogle forskellige ting. Nogle synes vældig godt om børn, nogle synes vældig godt om kultur, nogle synes meget godt om kvindesag, og nogle synes, at Greenpeace simpelt hen er sagen. Så kan vi ud fra de holdninger, vi har til disse ting, prøve på at bygge en argumentation op om, at så skulle man da også kunne have lov til at gøre dette, fordi det er holdningsmæssigt rigtigt. Så kan vi så være enige eller uenige om, hvorvidt disse aktiviteter er gode og rigtige, men når det drejer sig om, hvorvidt det skal medføre fradrag i dagpengene, må vi se på de regler, vi har, og hvordan vi får problemerne afklaret.

Jeg synes egentlig, at hr. Kaj Poulsen sagde noget meget rigtigt i sit første indlæg, tror jeg det var. Nu skal jeg ikke sige noget om religiøse sekter – det komplicerer måske – men lad os så bare tage en almindelig arbejdsløs tømrer eller murer. Hvis han eller hun hjælper sin nabo med at lave et eller andet, skal vedkommende have fradrag i dagpengene. Hvordan vil tømreren eller mureren opleve, at den, der lavede et eller andet kulturelt eller radioarbejde, som ikke direkte kunne karakteriseres som en hobbyvirksomhed, ikke skulle have fradrag i dagpengene? Sådan kunne man nævne en lang række andre fagområder, hvor vi også kommer ind i nogle afgrænsningsvanskeligheder.

Dernæst vil jeg vende tilbage til den ene konkrete sag, som arbejdsdirektoratet foreløbig har afgjort, for den kan også vise noget om det. Der drejede det sig om en person, som havde medvirket i nogle udsendelser, hvor vedkommende havde arbejdet mandag til fredag fra kl. 13 til kl. 15 og søndage fra kl. 17 til kl. 19. Det vil sige, at vedkommende havde fast arbejdstid og havde, om man så må sige, et ansættelsesforhold, som vist var noget i retning af 14 timer om ugen og faste mødetidspunkter, og arbejdede dér som programmerarbejder og som discjockey. Det har man altså skønnet ikke kan betragtes